

γίδι

γίδι, το, ουσ. [<αρχ. αϊγίδιον, υποκορ. του ουσ. αἴξ], το γίδι· άτομο άβουλο, που άγεται και φέρεται: «θέλω να πάρω στη δουλειά μου έξυπνο άνθρωπο κι όχι κανένα γίδι». Από την εικόνα του κοπαδιού που οδηγεί ο βοσκός τα γίδια όπου αυτός θέλει·

- *βόσκει γίδια*, είναι αγροίκος, ακοινωνήτος, άξεστος: «αυτός ο άνθρωπος δεν ξέρει από καλούς τρόπους, γιατί απ' τη μέρα που γεννήθηκε, βόσκει γίδια»·

- *κουρεμένο γίδι*, αυτός που έκοψε τα μαλλιά του με την ψιλή: «του 'παμε να κουρευτεί λιγάκι κι αυτός μας ήρθε κουρεμένο γίδι»·

- *λάκισε σαν γίδι*, έφυγε τρεχάτος, το έβαλε στα πόδια, ιδίως από δειλία ή από φόβο: «μόλις αγρίεψε ο άλλος, λάκισε σαν γίδι ο δικός σου». Από την εικόνα του γιδιού, που, μόλις δει τον κίνδυνο, σκαρφαλώνει με γρηγοράδα σε απρόσιτους βράχους·

- *ο διάβολος γίδια δεν είχε και τυρί επούλαγε*, βλ. λ. διάβολος·

- *φυλάει γίδια*, βλ. συνηθέστ. *βόσκει γίδια*.

Κέντρο Ελληνικής Γλώσσας